

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλινία 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 25 Μαΐου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 26

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἀφησέ με, Γιάννη μου, νὰ κάνω
ἐκεῖνο ποὺ ξέρω καὶ μὴν ἀνηсу-
χῆς. . . Κι' ὁ νέος ἔφυγε γιὰ νὰ γυ-
ρίσῃ τὸ βράδυ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Ὅταν μπῆκε στὴν τραπεζαρία
ὅλοι οἱ πελάτες τῆς κυρᾶ Ποτελοῦ
κάθονταν στὰ τραπέζια τους
καὶ μονάχα τὰ τρία τὰ παι-
διὰ ἔλειπαν.

Ὁ κύριος Περικλῆς εἶπε
στοὺς ἄλλους τὸ σχέδιό ποὺ
εἶχε καταστρώσει γιὰ νὰ
οἰκονομηθοῦν τὰ χρήματα
ποὺ χρειάζονται τὰ παιδιὰ
γιὰ τὸ ταξίδι τους χωρὶς
ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ νὰ λυ-
πηθῇ καὶ ἡ κυρὰ Ποτελοῦ.
Καὶ ὅλοι δέχθησαν τὸ σχέ-
διο τοῦ αὐτοῦ.

Ἐκείνη τὴν στιγμή μπῆ-
κε κι' ὁ Γιάννης μὲ τ' ἀ-
δέλφια του. Ὅλοι τὰ καλὸ-
σώρισαν καὶ τὰ συγχάρη-
καν ποὺ σὲ λίγο θὰ τέλειω-
ναν οἱ περιπλανήσεις τους
καὶ τὰ βάσανά τους.

Ὁ Γιάννης εὐχαριστήθη-
κε γιὰ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ
τοὺς ἔκαναν ἀλλὰ κείνο ποὺ
τὸν ἀνησυχοῦσε ἦταν ἡ σιω-
πὴ τοῦ κυρίου Περικλῆ.
Κάπου-κάπου τὸν ἐκοίτα-
ζε καὶ τὸν ρωτοῦσε μὲ τὰ
μάτια τί ἀπόγιναν οἱ ὑπο-
σχέσεις του. Ὁ κύριος Πε-
ρικλῆς ὅμως ἔκανε σὰν νὰ
μὴ καταλάβαινε τίποτε.

Μόλα αὐτὰ ὁ Γιάννης δὲν
ἦταν καὶ πολὺ ταραγμένος
γιατὶ ἔβλεπε πὺς ἐκοιταζό-
ταν ὁ κ. Περικλῆς μὲ τοὺς
φίλους του καὶ τὰ χαρού-
μενα πρόσωπα ποὺ εἶχαν
ὅλοι τους. Κι' αὐτὸ τὸν ἔ-

καναν νὰ ὑποπτεύεται πὺς τὰ πράγ-
ματα ἦσαν εὐχάριστα.

Ὅταν ὅμως τελείωσε τὸ φαγητὸ
καὶ ἦρθε ὁ καφές, ὁ Γιάννης ἄρχι-
σε ν' ἀνησυχῇ γιατί ἡ ὥρα περνοῦ-
σε καὶ δὲν γινόταν τίποτε.

Τελοσπάντων ἀφοῦ ἤπιαν καὶ τὸν
καφέ καὶ ὅλοι φαίνονταν πὺς ἐτοι-
μάζονταν νὰ φύγουν, ὁ κύριος Περι-
κλῆς εἶπε στὴν ὑπηρέτρια :

— Μαρία, πήγαινε νὰ εἰδοποιήσης
τὴν κυρία σου ὅτι ἔχουμε νὰ τῆς
ποῦμε κάτι πάρα πολὺ σπουδαῖο.

Ἡ ὑπηρέτρια κοίταξε τὸν νέο σα-
στισμένη καὶ βγῆκε ἔξω γελώντας
δυνατὰ. Σὲ λίγο ἦλθε καὶ ἡ κυρὰ
Ποτελοῦ μὲ πρόσωπο συλλογισμένο.

— Τί τρέχει πάλι ; εἶπε. Νὰ σὰς
τὸ πῶ φανερά καὶ ξάστερα, ἀπόψε
δὲν ἔχω ὀρεξὴ γιὰ γέλια. Τὸ λοιπὸν
ἂν δὲν ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε
τίποτε τὸ σπουδαῖο, σὰς
παρακαλῶ νὰ μ' ἀφήσετε
νὰ πάω στὴν δουλειά μου.

— Τίποτε τὸ σπουδαῖο ;
φώναξε ὁ κ. Περικλῆς γε-
λώνοντας. Ἰσα, ἴσα ἔχουμε
νὰ σὰς ποῦμε κάτι σπου-
δαῖοτατο.

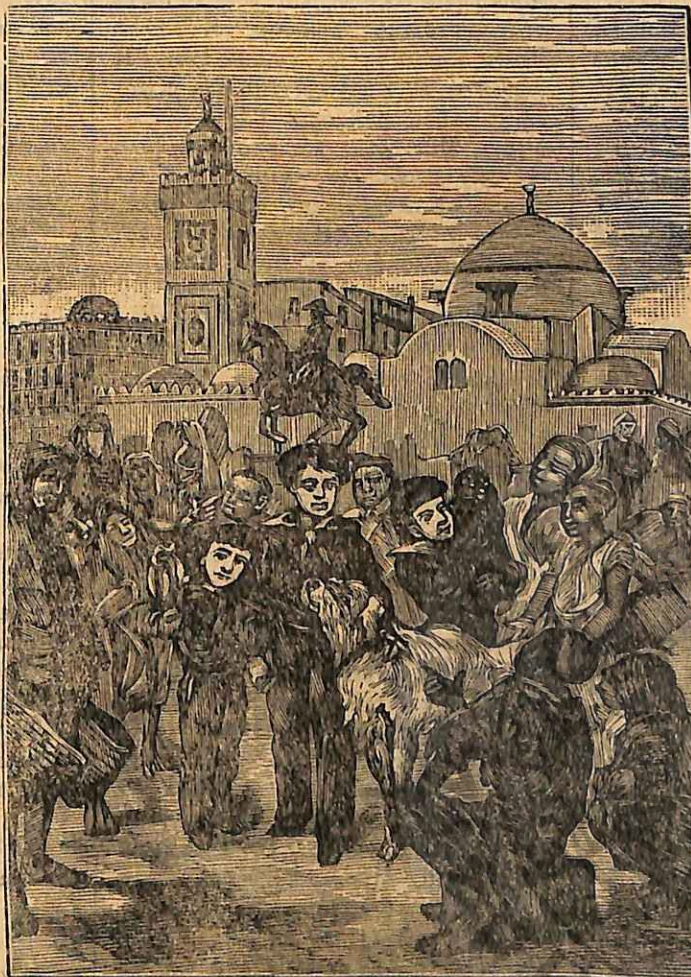
— Τὸ λοιπὸν τελειώνω-
τε, γιατί ἔχω καὶ δουλειά.

— Κυρὰ Ποτελοῦ, ἀξιό-
τιμη καὶ ἀγαπητὴ διευθύν-
τριά μας, ἄρχισε νὰ λέγῃ ὁ
νέος ἀρχιτέκτων μὲ πολλὴ
ἀξιοπρέπεια καὶ ἐπισιμό-
τητα, σὰς παρακαλοῦμε νὰ
μᾶς κάνετε τὴν χάρη καὶ
νὰ μᾶς πῆτε ποῖα εἶναι ἡ
γνώμη σας γιὰ τὰ τυχερά
παιγνίδια καὶ μάλιστα γιὰ
τις λοτταρίες ;

— Οὐ καὶ σὺ χριστιανέ
μου ! μ' ἐκουθάλησες ἐδῶ
γιὰ νὰ γελάσῃς μαζί μου !
Ἔλα καὶ δὲν ἔχω τὴν ὀ-
ρεξή σου.

— Καλὲ τί λές, κυρὰ
Ποτελοῦ, ἐγὼ νὰ γελάσω
μαζί σου; Ἐγὼ σοῦ μιλῶ
σοβαρά.

— Ἐ ! τέλος πάντων τί
μ' ἐρωτᾷς, κύριε Περικλῆ.
Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια μὲ
τὴν εὐγενεία σου δὲν μπο-
ρεῖ κανεὶς νὰ τὰ βγάλῃ
πέρα, δὲν ἔξερῃ ἂν πρέπει νὰ
γελάσῃς ἢ νὰ θυμώσῃς.

Ὁ Γιάννης, ὁ Φραγκίσκος καὶ ὁ Μιχαλάκης
μὲ τὰ τρία ἑψά τους...

— Κάνε μου τή χάρη νά μοῦ ἀποκριθῇς σ' αὐτὸ πού σέ ρώτησα.

— Πού μέ ρώτησες ; Καί τί μέ ρώτησες ; "Α, ναι" τί ἰδέα ἔχω γιὰ τίς λοτταρίες. Νά σοῦ πῶ, κύριε Περικλῆ μου, καί θέλει σοῦ κακοφανῇ καί θέλει μὴ σοῦ κακοφανῇ . . . τὰ λαχεῖα εἶναι μιά ἐφεύρεση τοῦ διαβόλου. Σοῦ ἀνάβουν καί σοῦ φουντώνουν τὸ κεφάλι πῶς θὰ κερδίσης ἐκατομμύρια κι' ἔπειτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν βγαίνει παρά ἓνα μεγάλο μηδενικό !

— "Απ' τὰ λόγια σου καταλαβαίνω, κυρὰ Ποτελοῦ, ὅτι ποτέ σου δὲν κέρδισες τὸν πρῶτο ἀριθμό.

— Τί λές τὸν πρῶτο ! λεπτὸ δὲν κέρδισα ποτέ μου.

— Τότε βέβαια ἔχεις δίκιο. Λοιπὸν δὲν ἔχεις ὁρεξὴ νά σοῦ μιλοῦν γιὰ λαχεῖα ;

— Ἐορκισμένα νάσαι καί τὰ λαχεῖα καί τὸ καλὸ τους.

— Κρίμα, κυρὰ Ποτελοῦ, κρίμα !

— Μὰ γιατί μοῦ λές κρίμα ; Τί ἔχει νά κάνῃ ἡ δική μου ἡ γνώμη. Τί σ' ἐνδιαφέρει ;

— Ἐμένα ; τίποτε, κυρὰ Ποτελοῦ.

— Μὰ τότε τὸ λοιπὸν ;

— Νά σοῦ πῶ, κυρὰ Ποτελοῦ. Οἱ κύριοι ἀπὸ δῶ κι' ἐγὼ σκεφθήκαμε κάτι. . . Ἀλλὰ τί νά σοῦ τὸ πῶ, ἀφοῦ δὲν γίνεται. . .

— Μὰ τί τρέχει, χριστιανέ μου ;

— Εἶναι περιττό, εἶναι περιττό, ἀφοῦ δὲν γίνεται.

— "Α, τώρα δὲν σ' ἀφήνω, θὰ μοῦ τὸ πῇς.

— Δὲν ἦταν τίποτε κακό, κυρὰ Ποτελοῦ. Ἐπειτα ἐμεῖς δὲν βιάζομε κανένα. Καθένας δίνει τὰ χρήματά του ἂν θέλῃ, ἂν δὲν θέλῃ, πάλι τὰ κρατάει.

— "Ετσι νά ἔχω τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ δὲν καταλαβαίνω τί λές, χριστιανέ μου.

— Ἀφοῦ, κυρὰ Ποτελοῦ, θέλεις καλὰ καί σώνει νά τὸ μάθῃς, ἀκουσε. Εἴχαμε σκοπὸ νά κάνουμε ἓνα μικρὸ λαχεῖο, ἐδῶ μεταξύ μας. . .

— Καί τί θὰ βάλετε στὸ λῶττο νάχωμε καί καλὸ ρώτημα ;

— Καλὴ ἀρχή ! Ἀφοῦ ρωτᾷς μέ τὴν περιέργειά καλὸ σημεῖο ! . .

— "Α ! μπᾶ ἓνα λεπτὸ δὲν δίνω γιὰ τὸ λαχεῖο σας. . .

— Θ' ἀλλάξῃς γνώμη ὅταν θ' ἀκούσης τί θὰ βάλουμε στὸ λῶττο.

— Ἐγὼ ! ἔ ! παιδί μου, δὲν μ' ἐμαθεῖς ἀκόμη. "Ενα λεπτὸ δὲν δίνω γιὰ τὸ λαχεῖο σου, τὸ εἶπα καί σοῦ τὸ ξαναλέω. Μὲ γειά σας καί μὲ χάρὰ σας. . . Πᾶω κι' ἐγὼ τώρα στὸ μαγειριό μου. . .

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON ALKIDANIS

ΤΟ ΔΙΚΟΠΟ ΠΕΛΕΚΙ

"Απὸ καιρὸ τώρα βρισκόταν στὴν ἀποθήκη μιά παληὰ χρηστικὰ πολυθρόνα. Μιά πολυθρόνα μ' ἓνα μονάχα χέρι, ὅπως πολλὲς φορές τὸ συνειθίζουν στὴν Κρήτη. Καί τὸ χέρι αὐτὸ παράστανε τὸ λαιμὸ ἐνὸς δράκου, μὲ τὸ φοβερό του κεφάλι. Τὸ ἀκουμπιστήρι ἦταν ξύλινο, μὲ χίλια δυὸ ὠραῖα σχέδια, σκαλιστά, καί μπουκέτα περίεργα, καί παπαροῦνες πλεγμένες μαζὶ μὲ ἀμπελόφυλλα. Ἦταν μιά πολυθρόνα μὲ πολὺ γούστο, μὰ τόσο ξεχαρβαλωμένη ! Ἦθελε βάψιμο καί σιάξιμο, ἤθελε φρεσκάρισμα. Φαίνεται πὼς κανένας δὲν εἶχε ὁρεξὴ νά φροντίσῃ γι' αὐτὴν κι' ἔτσι περνοῦσε τίς μέρες της, χρόνια τώρα, μέσα στὴν ἀποθήκη.

Μιά μέρα ὅμως, μόλις ἀνοιξε ἡ ὑπηρέτρια τὸ πορτὶ καί μπήκε στὴν ἀποθήκη, προχώρησε ἴσια κοντὰ στὴν πολυθρόνα. Τὴν ἄρπαξε, τὴν ἔβγαλε στὴν ταράτσα καί κράπ ! κρούπ ! χτύπησε τὴν ψάθα της μὲ τὸ ξεσκονιστήρι, σκούπισε ὑστερὰ τὰ ξύλα της σφικτὰ-σφικτὰ μὲ τὸ ξεσκονόπανο καί τὴν πήγε τὴν πολυθρόνα στὸ ἀνατολικὸ δωμάτιο. Κι' ἄλλα ὠραῖα πράγματα βρίσκονταν ἐκεῖ. Ἦ γιὰ τὰ εἶχε στείλει ἀπὸ τὴν Κρήτη καί αὐριο μεθαῦριο θάρχετταν κι' ἡ ἴδια. Μιά καρέκλα, πού στὸ ξύλο τῆς ράχης ἦταν ἐργασμένα δυὸ κορίτσια, μὲ τὰ χέρια σηκωμένα ψηλά, σὰν νά χόρευαν. Ἦταν κι' ἓνα ἐρμάρι, σκαλισμένο κι' αὐτό. Καί μιά κασέλα ἦταν, πού στὴν Κρήτη φυλάνε μέσα τὰ ροῦχα. Σχίνα καί δενδρόλιθινα καί μαντζουράνες, φύλλα βαλανιδιάς καί κλωνάρια ἐλιάς στόλιζαν τὰ πλάγια της, μὲ τέχνη πολλή. Μὰ τὸ σκέπασμά της εἶχε γιὰ μόνον σκέπασμα ἓνα δικοπο πελέκι. Καί δὲν πρέπει νά ξεχάσουμε τὸ χαλί, τὸ κιλίμι ὅπως λένε στὴν Κρήτη. Σκέπαζε ὅλο τὸ δωμάτιο καί ἦταν πολὺ παράξενο κιλίμι, ὅχι γιὰ τὰ χρώματά του, αὐτὰ ἦταν σκοῦρα, σκοτωμένα χρώματα, μὰ γιὰ τὸ σχέδιο. Εἶχε μιά πλατεῖα γραμμὴ, χωρὶς ἀρχὴ καί τέλος, ἓνα γαϊτάνι πού προχωροῦσε μιά κι' ὑστερὰ ἀρχίζε νά κουλουριάζεται ξανά καί ξανά καί πάλι νά προχωρεῖ ἴσια καί πάλι νά στριφογυρίζε στὸ ἴδιο σημεῖο, γεμίζοντας ἔτσι ὀλόκληρη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ χαλικοῦ. Ἦταν πολὺ παράξενο σχέδιο σωστὸς λαβύρινθος.

"Ἐκλεισαν λοιπὸν τὴν πολυθρόνα στὸ δωμάτιο, πήρε τὴ θέση της κι' αὐτὴ ἀνάμεσα σ' ἄλλα ἐπιπλά. Κι' ἀμέσως ἀγρίεψε ὁ δράκος τῆς πολυθρόνας. Ἀπὸ τὸ φοβερό του στόμα

ξεπετάχθηκαν καί τριμένα, καί σαπισμένα δόντια, πρὸβαλε μιά γλῶσσα χοντρή, ἀγκαθωτὴ γλῶσσα, ὀρθώθηκαν οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του καί τὰ μάτια του τὰ κάρφωσε πάνω στὰ κορίτσια τῆς καρέκλας.

Μ' αὐτὰ δὲν εἶχαν εἶδση. Κρατοῦσαν τὰ μάτια χαμηλωμένα, καμαρώνανε τίς φοῦστες τους, πού ἦταν ὅλο φραμπαλάδες, κοιτάζανε τὰ πόδια τους καί ζυγιαζόντανε πάνω στὰ δάκτυλα. Σαλεύανε τὰ κορμιά τους μὲ χάρη, ὅπως σαλεύει ἡ καλαμὰ στὸ ἀπάλδ ἀγιεράκι. "Υστερὰ πηδήσανε χάμω, ἀθόρυβα κι' ἀλαφριά, ὅπως μόνον ἡ γατούλα μπορεῖ νά πηδήσῃ. Στριφογυρίσανε στὸ ἓνα πόδι, τὰ φουστανάκια γράφανε κύκλους κι' ὑστερὰ τρέξανε κι' οἱ δυὸ στὴν κασέλα. Χαϊδέψανε τὰ μυρωμένα χόρτα κι' ἄρωμα γέμισε ἡ ἀπαλάμη τῆς κάθε μιάς.

"Ο δράκος στὸ μεταξύ δὲν σήκωνε τὰ μάτια του ἀπὸ τίς κοπέλλες. Τὰ ρουθούνια του ἦταν φουσκωμένα κι' ἀπὸ τὴ γλῶσσα του ἔσταζε ἓνα πηκτὸ μαῦρο σάλιο.

Τὰ κορίτσια ἄρχισαν νά στολίζονται, λεβάντα καί σχίνα μπήξανε στὰ μαλλιά τους, τὴ μέση τους τὴ ζώσανε μὲ τρυφερὰ κλωνάρια βαλανιδιάς κι' ἔτοιμες ἦταν πιά ν' ἀρχίσουν τὸ χορὸ. "Ἐκλιναν ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ, τὰ πόδια, τὰ σήκωναν ἐλαφρά, τὰ λύγισαν κι' εἶχαν στὸ πρόσωπο τὸ πιδ γλυκὸ χαμόγελο.

"Ἐχθρα ἔτρωγε τὰ σωθικά τοῦ δράκου. Φωτιές πεταγόντανε ἀπὸ τὰ μάτια του κι' ἀπὸ τὸ στόμα του ἔφευγε ἓνας μαῦρο καπνός. Ἦταν μιά ἔχθρα παλιά, ἓνα ἀγιάτρευτο μίσος, πού ἄρχισε ἐδῶ καί πάμπολλα χρόνια, ἐδῶ κι' αἰῶνες.

Τὰ κορίτσια εἶχαν σταθεῖ στὰ νύχια, πιασμένα χέρι-χέρι καί μὲ τὰ δάκτυλα τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ, κρατοῦσε καί κάθε μιά τὴν ἄκρη τῆς φούστας της.

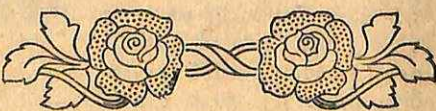
Μὰ οἱ παπαροῦνες τῆς πολυθρόνας τεντώθηκαν, ξεπετάχθηκαν κι' ὁ δράκος σκεπάστηκε ὁλότελα. Τὰ κατακόκκινα κεφάλια τῶν λουλουδιῶν ἀφῆθηκαν στὸ φύσημα τοῦ ἀγιέρα.

Οἱ χορευτρες τρέξανε μὲ μιάς σ' ἄνθη καί ἄρχισαν ξένωιστες νά κόβουν παπαροῦνες, ὀλόκληρες ἀγκαλιές.

"Ο δράκος χύμηξε τότε καταπάνω τους.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

IPSEIM

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΑΣ ἔγραψα δυὸ Ἐπιστολὲς γιὰ τὸ ταξίδι μου καί τὴ διαμονή μου στὴ Θεσσαλονίκη. Σήμερα συμπληρώω. Τὴν Τρίτη λοιπὸν τοῦ Πάσχα, στίς πέντε τάπτογερα, μὲ δέχθηκε τὸ Πανεπιστήμιο. Στὰ Πανεπιστήμια, ξέρετε, δὲν μιλοῦν παρά πανεπιστημιακοὶ καθηγητὲς· ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι ἀκαδημαϊκὸς κι' οἱ ἀκαδημαϊκοὶ θεωροῦνται τοῦλάχιστο ἰσότιμοι. "Ετσι ἡ Σύγκλητος ἀνέλαβε ὑπὸ τὴν αἰγίδα της τὴ διάλεξή μου—οἱ ἐκεῖ φίλοι μου τὸ εἶχαν ζητήσει—τύπωσε καί μοίρασε κομπᾶ προσκλητήρια ἀπὸ μιά ἐβδομάδα πρίν, καί μοῦ παραχώρησε τὸ πανεπιστημιακὸ ἀμφιθέατρο, πού χωρεῖ ἀπάνω ἀπὸ χίλιους ἀκροατές.

Πολὺ πρίν ἀπὸ τὴν ὀρισμένη ὥρα, τὸ πελώριο αὐτὸ ἀμφιθέατρο ἦταν γεμάτο. Πολλοὶ στέκονταν ὀρθοὶ στοὺς διαδρόμους, καί περισσότεροι ἀναγκάστησαν νά φύγουν, γιατί δὲν μπόρεσαν νά μποῦν. Ποτὲ δὲν περίμενα τέτοια κοσμοσυρροὴ σὲ μιά φιλολογικὴ διάλεξη, κι' ἔμοιγ' ὡς πῶς τάχασα ὅταν ἀνέβηκα στὴν ἐξέδρα καί τὴν εἶδα μπροστά μου, καί προπάντων δταν τὸ πυκνότατο αὐτὸ ἀκροατήριό μὲ ὑποδέχθηκε μὲ τόσο θερμὰ καί παρατεταμένα χειροκροτήματα. Πέρασε πολλὴ ὥρα γιὰ νά πάθουν, καί τότε ὁ πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ κ. Οἰκονομόπουλος, μὲ παρυσίασε μὲ τόσο καλὰ καί τιμητικὰ λόγια, πού πάντα θὰ τὰ θυμοῦμαι μὲ περηφάνεια. Χωρὶς νά εἶναι εἰδικὸς—ὁ κ. Οἰκονομόπουλος ἀνήκει στὴ Γεωπονικὴ Σχολή—μίλησε εἰδικώτατα γιὰ τὸ ἔργο μου, καί—πρᾶγμα πού μοῦ ἔκαμε ξεχωριστὴ χαρὰ—δὲν παρέλειψε νά τονίσῃ καί τὸ παιδαγωγικὸ του μέρος, πού εἶναι ἡ πολύχρονη ἐργασία μου στὴ «Διάπλασι». Εὐχαρίστησα μὲ λίγα λόγια τὸν κ. Πρύτανη καί τὴ Σύγκλητο καί, προσφωνώντας τοὺς ἐπισήμους πού μοῦ ἔκαμαν τὴν τιμὴ νάρθουν νά μᾶκούσουν—τὸν ἐξοχώτατο Ὑπουργό, τὸν ἀξιότιμο Δήμαρχο, τὸν Ἀρχηγὸ τοῦ Β' Σώματος στρατηγὸ Τσολάκογλου, τὸν σοφολογιώτατο Ἀρχιεραδίνω—ἀρχισα καί τελείωσα μὲ συγκίνηση τὴν ὁμιλία μου γιὰ τὸν ποιητὴ Καβάφη. "Ε, τὰ χειροκροτήματα πού ἀντήχησαν στὸ τέλος, ἀτέλειωτα ὅπως καί στὴν ἀρχή, δὲν ἦταν ὅλα δικά μου :

ὁ καταγοητευμένος κόσμος χειροκροτοῦσε προπάντων τὰ ὀκτὼ θαυμάσια καθαφικὰ ποιήματα πού τὰ νέλυσα καί τὰ διάβασα ἓνα-ἓνα. . .

"Ἦταν καί πολλὴ νεολαία στὸ ἀμφιθέατρο τοῦ Πανεπιστημίου. Κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὴν, θὰ ἦταν καί πολλὰ Διαπласόπουλα, ἀγόρια καί κορίτσια. Αὐποῦμαι ὅμως πού δὲν μὲ πλησίασαν ὑστερὰ, νά τὰ γνωρίσω, παρά μόνον ἡ **Εὐδάννα**, ὁ **Δευκοπυργιώτης** κι' ὁ **Τάνταλος**. Μπορεῖ νά μὲ πλησίασαν καί νά μοῦ ἔσφιξαν τὸ χέρι κι' ἄλλα, ἀλλὰ χωρὶς νά ποῦν τὸ ψευδώνυμό τους. Κρίμα ! στὴ Θεσσαλονικὴ λογάριζα νά γνωρίσω πολὺ περισσότερα. Κι' ἂν δὲν ἦταν κι' ἡ καλή μου **Εὐδάννα**, πού αὐτὴ, μετὰ τὴ διάλεξή μου, ἤρθε καί στὸ ξενοδοχεῖο μου καί μιλήσαμε κάμποση ὥρα, θάλεγα πῶς τὸ ταξίδι μου πήγε χαμένο. Ἦ ἀλήθεια εἶναι πῶς δὲν τὸ ἔκαμα σ' ἐποχὴ κατάλληλη γιὰ νά ἰδῶ Δια-

πласόπουλα. Ἦταν ἡμέρες τοῦ Πάσχα, καί πολλὰ, τὰ περισσότερα ἴσως, ἔλειπαν σὲ ταξίδια καί σ' ἐκδρομές.

Τὸ βράδυ, οἱ λόγιοι τῆς Θεσσαλονίκης μοῦ ἔκαμαν ἓνα ἐγκάρδιο καί τιμητικὸ γεῦμα στὸ ἐστιατόριο «Νέουσα». Μιὰ ἀπὸ τίς ὠραιότερες ἀναμνήσεις μου κι' αὐτό. . . Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε ! Γιὰ τὴν ἀγάπη καί τὴν καλὴ ὑποδοχὴ τῶν Θεσσαλονικέων πεζογράφων καί ποιητῶν δὲν εἶχα καμμία ἀμφιβολία, τὴν περίμενα. Ἀλλὰ ἐκεῖνο πού δὲν τὸ περίμενα, πού δὲν τὸ φανταζόμουν, ἦταν ἡ ἀγάπη πού μοῦ ἔδειξε κι' ἡ ὑποδοχὴ πού μοῦ ἔκαμε ἡ **κοινωνία** τῆς Θεσσαλονίκης, ἀπὸ τάνώτερα στρώματα ὡς τὸ λαό. Κοινωνία πού τιμᾷ ἔτσι ἓναν ἀπλὸ ἄνθρωπο τῶν γραμμάτων, θὰ πῇ πῶς εἶναι μιά κοινωνία ἀνεπτυγμένη, μορφωμένη, προοδευμένη, πολιτισμένη.

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΚΙΤΣΟΣ Ο ΝΑΝΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

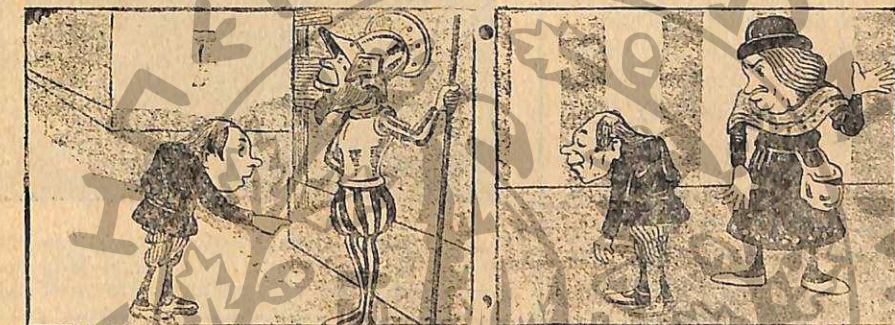
4.

"Ο βασιλιάς ἔβριζε ἀκόμα, ὅταν παρουσιάσθηκε μπροστά του ὁ μεγάλος αὐλάρχης κάνοντας μιά μεγάλη ὑπόκληση :

—Πρόσταξε, βασιλιά μου. . .

—Τί νά προστάξω, θέλεις ; φώναξε ὁ Πάντζαρος, κατακόκκινος ἀπ' τὸ θυμὸ του σὰν παντῆρα. Δὲν ἀκοῦτε τί λέω τόσην ὥρα ; ποῖος μὲ γυρεῖει καί τὸν διώχνετε ;

—"Ενας νάνος, βασιλιά μου, πού θέλει, λέει, νά σέ ἰδῇ γιὰ νά σέ γιαιτρέψῃ.

—Νά μὲ γιαιτρέψῃ ; Μὰ εἶμαι ἄρρωστος ; Μπᾶ, τὸν ἀναιδέστατο ! Νά τὸν πᾶτε ἀμέσως στὴν κρεμάλα !

"Ο αὐλάρχης ἔκαμε νά φύγῃ, πρόθυμος νά διαβιβάσῃ τὴ διαταγὴν στὸ δῆμο.

"Αλλὰ ὁ βασιλιάς τὸν ἔσταμάτησε :

—Γιὰ στάσου ! Μὴν εἶναι γιαιτρός ; "Αν εἶναι γιαιτρός, δὲν κάνει νά τὸν κρεμάσουμε. Τοῦ φτάνει νά τὸν διώξουμε.

—"Οχι, πολυχρονιμένε μου, δὲν εἶναι γιαιτρός.

—Καί πῶς λέει πῶς θὰ μὲ γιαιτρέψῃ ;

—"Εχει, λέει, τὸν τρόπο του. Θὰ σέ διασκεδάσῃ, θὰ σέ κάμῃ νά γελάσῃς, ὅπως ξέρεῖ αὐτός.

"Ο βασιλιάς ἔμεινε λίγο συλλογισμένος.

—Τὸ γέλιο, εἶπε, δὲν εἶναι κακὸ πρᾶγμα, καί μακάρι νά μποροῦσε νά μὲ κάμῃ νά γελάσω. . . Τέλος πάντων, ἀφοῦ δὲν εἶναι γιαιτρός, ἀφοῦ

δεν θα μου δώσει γιατρικά, φέρε μου τον να τον ιδώ, να μιλήσουμε. Είμαι περσιέργος.

— Αμέσως, βασιλιά μου, ό,τι προστάξεις!

Κι' ο αυλόρχης βγήκε. Θα προτιμούσε να φωνάξει το δήμιο, αλλά με κακοφανισμό του έπρεπε να φωνάξει τον ύπασπιστή.

— Νάφησουν το νάνο να περάσει, είπε. Διαταγή του βασιλιά.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Είχε μάθει όλα όσα έγιναν σάν έλειπε, μα δεν μπορούσε να φαντασθώ πώς θ' αντίκριζε μια Σάρα τόσο αλλοιώτικη από εκείνην που γνώριζε, μια Σάρα φτωχή, μια Σάρα που να κάνει την δηρέρτρια! Τό θέαμα αυτό την έλύπησε κατάκαρδα, ωστόσο εκείνη τη στιγμή δεν μπόρεσε να κάνει τίποτε άλλο, παρά να ξεσπάσει σ' ένα νευρικό γέλιο και να πη μηχανικά:

— Ω Σάρα, εσύ είσαι;

— Και βέβαια εγώ είμαι, απάντησε η Σάρα, μα μια σκέψη της πέρασε ξαφνικά από το μυαλό της και το χλωμό της πρόσωπο έγινε κατακόκκινο.

Κρατούσε το βαρύ πανέρι με τα δυο της χέρια και πίεζε τα ρούχα με το σαγόνι της για να μη χάσουν την ισορροπία τους και της πέσουν. Στα σκοτεινά της μάτια φάνηκε μια παράξενη έκφραση που έκανε τη δυστυχισμένη Ερμίνια να τα χάσει δρότελα. Της φάνηκε σάν η Σάρα να ήταν κάποια άλλη που δεν την είχε ποτέ της γνωρίσει. Η σκέψη πώς είχε χτυπήσει τη φίλη της μια τέτοια φοβερή συμφορά και πώς ήταν υποχρεωμένη να εργάζεται σάν την Μπέκυ της μάτωνε την καρδιά.

— Τι κάνεις, Σάρα; αρθρώσε με κόπο.

— Τι θέλεις να κάνω; απάντησε η Σάρα. Κι' εσύ, τί γίνεσαι;

— Πολύ καλά, πολύ καλά, ευχαριστώ... Έκανε βιαστικά η Ερμίνια.

Και ψάχνοντας να βρή δυο λόγια που να δείχνουν κάπως περισσότερο το ενδιαφέρον της, είπε:

— Είσαι... είσαι πολύ δυστυχισμένη;

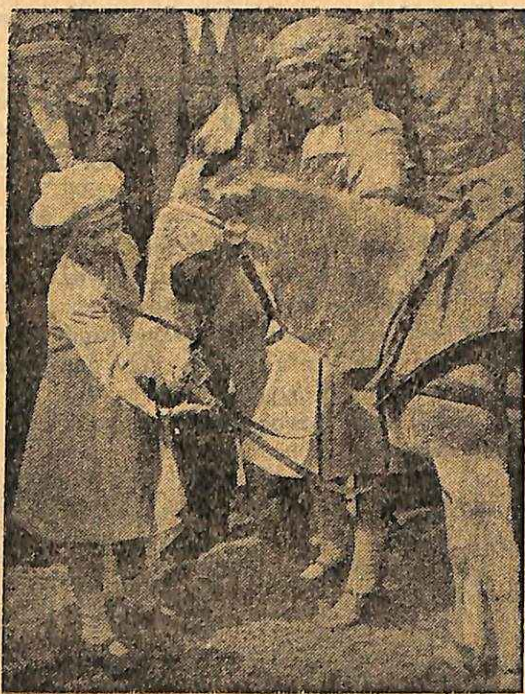
Εδώ η Σάρα φάνηκε κακή και άδικη. Η αγανάκτηση την έπνιξε και είπε μέσα της ότι παρά να της λένε παρόμοιες ανοησίες, θά ήταν καλύτερο να την αφήσουν ήσυχη.

— Δεν πιστεύω δε να φαντάζεσαι πώς είμαι και πολύ ευτυχισμένη; Έκανε απότομα.

Και χωρίς να πη λέξη άφησε την Ερμίνια άναυδη στη μέση της σκάλας κι' έφυγε.

Αργότερα η Σάρα μετάνιωσε γι' αυτά τα λόγια και είπε πώς η καυμένη η Ερμίνια δεν ήταν υπεύθυνη για τις ανοησίες που είπε, γιατί

ΕΣΤΕΜΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η μικρή διάδοχος της Αγγλίας πριγκίπισσα Έλισαβέτ κι' η αδελφή της πριγκίπισσα Μαργαρίτα έχουν πιάσει φίλεις μ' ένα χαριτωμένο γαϊδουράκι.

ήταν γνωστό πώς πάντα έκανε τη μια γνάφα απάνω στην άλλη. Τότε όμως δεν είχε ακόμη λογικευθεί και σκεπτόταν: «Κι' η Ερμίνια σάν τις άλλες είναι. Δεν είχε καμμία διάθεση να μου μιλήσει. Τό ξέρει πώς καμμία έδω μέσα δεν μου μιλεί»,

Ετσι άναμεσα στις δύο τους ύψώθηκε ένα άρατο τεύχος. Όταν τύχαινε να συναντηθούν η Σάρα γύριζε το κεφάλι της και η Ερμίνια τα έχανε και δεν της μιλούσε. Καμμία φορά χαιρετιόνταν βιαστικά με μια κλίση του κεφαλιού μονάχα.

«Αφού δεν θέλει να μου μιλήσει, σκεπτόταν η Σάρα, κι' εγώ θά την αποφεύγω! Άλλο που δεν θέλει δα κι' η μίς Μιντσίν.

Πραγματικώς η μίς Μιντσίν ήταν πολύ ευχαριστημένη για τον δρόμο που είχαν πάρει τα πράγματα και στο τέλος κατάντησε τα δυο παιδιά να μη βλέπονται πια καθόλου. Η Σάρα απέφευγε την Ερμίνια και η Ερμίνια την Σάρα. Η δυστυχισμένη η Ερμίνια ήταν πιδ κουτή από κάθε άλλη φορά, είχε πάντα κατεδασμένα μούτρα και δεν μιλούσε σε κανέναν.

Η Τζέσση μια μέρα ξαφνιάστηκε καθώς την είδε να κάθεται σε γωνιά μονάχα.

— Γιατί κλαίς, Ερμίνια; τη ρώτησε.

— Δεν κλαίω, απάντησε η Ερμίνια με πνιγμένη φωνή.

— Όχι δα, έκανε η Τζέσση. Ένα χοντρό δάκρυ κύλησε από το μάτι σου ίσια στην άκρη της μύτης σου, και να τώρα άλλο ένα.

— Έτσι θέλω, απάντησε η Ερμίνια, είμαι στενοχωρημένη. Έσένα να μη σε νοιάζει.

Και γυρίζοντας την πλάτη της στη Τζέσση έβγαλε από την τσέπη της το μαντήλι της και έχωσε μέσα το πρόσωπό της.

Τό ίδιο βράδυ η Σάρα έτυχε να ανεβή στην κάμαρά της αργότερα από τη συνηθισμένη ώρα. Της είχε πέσει πολλή δουλειά και όταν τελείωσε κάθισε στο σπουδαστήριο να μελετήσει. Καθώς έφθανε επάνω στο κεφαλόσκαλο είδε μ' άπορία της από την πόρτα της κάμαράς της να βγαίνει μια λεπτή λουρίδα φως.

«Κάποιος ήρθε και άναψε φως στην κάμαρά μου!» σκέφθηκε.

Αυτός ο κάποιος, ντυμένος μ' ένα μακρύ νυχτικό και τυλιγμένος μ' ένα σάλι, βρισκόταν καθισμένος επάνω στην καλιά πολυθρόνισα. Μες στο άσέβαιο φως του κεριού η Σάρα γνώρισε την Ερμίνια.

— Τι θέλεις εσύ εδώ; της φώναξε σχεδόν με τρόμο. Θα κάνης να σε βάλουν τιμωρία.

Η Ερμίνια σηκώθηκε και προχώρησε παραπατώντας προς τη Σάρα γιατί φορούσε κάτι παντόφλες πολύ μεγάλες για τα πόδια της. Τα μάτια της ήταν πρισμένα και τα μάγουλά της κατακόκκινα.

— Τό ξέρω, μα δέ με μέλει. Ω Σάρα, σε παρακαλώ, πές μου, τί

σοι έκανα; Γιατί δεν μ' αγαπάς πια καθόλου;

Μπροστά σ' αυτό το αθόρμητο ξέσπασμα η Σάρα ένοιωσε ένα κόμπο στο λαιμό της. Μ' αυτά τα λόγια της η Ερμίνια έδουε όλη τη πίκρα που ένοιωθε η Σάρα για τη φαινομενική αναισθητή στάση της.

— Σ' αγαπώ πολύ, της απάντησε. Άλλά νόμιζα—καταλαβαίνεις δλα έχουν τόσο πολύ αλλάξει για μένα αυτό τον τελευταίο καιρό!—νόμιζα λοιπόν πώς κι' εσύ είχες αλλάξει.

Η Ερμίνια γούρλωσε τα μάτια της που ήταν ακόμη όγρὰ από τα δάκρυα.

— Εσύ είσαι αλλοιώτικη, όχι εγώ! φώναξε. Εσύ δεν ήθελες πια να μου μιλήσεις. Εσύ ήσουν δλότελα διαφορετική όταν ήρθα και σε ξαναβρήκα.

Η Σάρα έμεινε για μια στιγμή σκεπτική και κατάλαβε πώς είχε σφάλει.

— Είναι αλήθεια πώς άλλαξα, είπε, μα όχι όπως νομίζεις εσύ. Η μίς Μιντσίν δεν θέλει να μιλω με τις μαθήτρίες της και οι περισσότερες από τις μαθήτρίες της δεν έχουν καμμία διάθεση να μιλήσουν μαζί μου. Φαντάσθηκα πώς κι' εσύ ήσουν σάν κι' αυτές και για τοτο προσπαθούσα να σ' αποφύγω.

— Ω Σάρα, πώς μπόρεσες να φαντασθής ένα τέτοιο πράγμα! Έκανε παραπονετικά η Ερμίνια.

Τα δυο κορίτσια κοιτάχθηκαν στα μάτια κι' ύστερα έπεσε η μια στην αγκαλιά της άλλης. Κατόπιν κάθισαν κοντά-κοντά χαμω στο πάτωμα, η Σάρα με τα χέρια της δεμένα γύρω στα γόνατά της, η Ερμίνια σφιγγοντας επάνω της το σάλι της. Η Ερμίνια κοίταζε το αδυνατισμένο προσωπάκι και τα μεγάλα μάτια της φίλης της με λατρεία.

— Δεν άντειχα πια, είπε. Είμαι βέβαιη πώς εσύ, Σάρα, μπορείς να κάνης και χωρίς έμένα' εγώ όμως μού είναι αδύνατον να κάνω χωρίς έσένα. Δεν μπορούσα να τό βαστήξω ένα τέτοιο πράγμα. Γι' αυτό απόψε, καθώς έκλαιγα χωμένη κάτω από τις κουβέρτες μου, αποφάσισα έτσι ξαφνικά ν' ανεβώ έδω επάνω και να σε παρακαλέσω να ξαναγίνουμε φίλες.

— Αρχίζω να πιστεύω πώς είναι καλύτερα παρ' ότι φαίνεται στην αρχή είπε. Ύστερα, σκέπτομαι πώς ένα σωρό άνθρωποι έζησαν σε τρύ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Η Λίνα μαζεύει άνοιξιάνικα άγριοιολούδα.

— Εγώ δεν βλέπω καθόλου σε τί χρησιμεύουν οι δοκιμασίες που λές, διαμαρτυρήθηκε η Ερμίνια.

— Ούτε κι' εγώ να σου πω την αλήθεια, συμφώνησε η Σάρα, μα ίσως να έχουν κι' αυτές το καλό τους έστω κι' αν δεν το βλέπομε.

Η Ερμίνια παρατηρούσε τη σοφίτα με περιέργεια μαζί και φόβο.

— Δεν μού λές, Σάρα, έκανε στο τέλος, τί νομίζεις. Θα συνηθίσης να ζής έδω μέσα;

Η Σάρα έριξε μια ματιά γύρω της κι' ύστερα είπε:

— Αρχίζω να πιστεύω πώς είναι καλύτερα παρ' ότι φαίνεται στην αρχή είπε. Ύστερα, σκέπτομαι πώς ένα σωρό άνθρωποι έζησαν σε τρύ-

πες χίλιες φορές χειρότερες από αυτή τη σοφίτα. Για θυμήσου τον κόμητα Μόντε Χρίστο στο φρούριο του Ίφ! και τους φυλακισμένους της Βαστίλλης;

— Η Βαστίλλη! Έκανε η Ερμίνια σάν γοητευμένη. Θυμόταν τις ιστορίες τις σχετικές με τη Γαλλική Επανάσταση που της διηγόταν η Σάρα και που είχαν έντυπωθή για πάντα στο μυαλό της. Κανείς δεν είχε καταφέρει παρόμοιο κατορθωμά με την Ερμίνια.

— Ναί, συνέχισε η Σάρα ενώ η καλιά φλόγα έλαμπε πάλι στα μάτια της, αυτή η σοφίτα είναι ό,τι χρειάζεται για να πλάση κανείς μια ιστορία.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΚΕΨΕΙΣ

(του Δαμπερυνιέρ)

* Σειρά επιθέτων, κακός έπαινος. Μόνο τα γεγονότα επαινούν κι' ο τρόπος που τα εκθέτεις.

* Είναι πλούσιος όποιος εισπράττει περισσότερα απ' όσα ξοδεύει και αντιστρόφως.

* Γρήγορα γνωρίζει κανείς και τα πικρά του χαρίσματα, άργει όμως να καταλάβη τα ελαττώματά του. Δεν άγνοείς πώς έχεις ώραία φρύδια και νύχια' μόλις όμως ξέρεις πώς είσαι μύψ ή πώς σου λείπει μυαλό!

* Η πλήξη γεννήθηκε στον κόσμο από την τεμπελιά. Όποιος αγαπάει τη δουλειά δεν στενοχωριέται μόνος του καθόλου.

Μετάφρ. Κ. Μ.

Ο ΜΥΛΟΣ

Ένας μύλος μια φορά, Κλικ-κλάκ, έλεγε τραγούδι: «Τα δικά μου τα φτερά τ'ά ληλεύει κι' άγγελουδι!»

> Κύμα, άνέμους ξεπερνά, τ'ά πουλιά τ'ά τρισεγάλα' φτερά τέτοια δεν είν' άλλα στη Στεριά, στον Οδρανό...»

Εάφνου άγέρας δεν φύσά κι' ό φτωχός στην ίδια θέση' τόσα όνειράτα χουσά Κλικ-κλάκ, τ' άφησε στη μέση.

(Από τη συλλογή «Γαλάζια Έλλάς»)

ΜΑΡΙΑ Α. ΚΡΥΣΤΑΛΗ

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

«Ὡς σήμερον ἔλαβα καὶ τὰ ἐξῆς :

«Διατί οὐ Πάτ ἐφόρεσε τὸ Βιτόρια Κρός», «Αὐγὴ στὸ παραθαλάσσιον βουνό», «Τὸ πατρικὸ μου σπίτι», «Τὸ ρολόι πού... πέθανε», «Σκέψεις», «Μεγάλη πιά», «Δήθη», «Ὁνειροπόλημα», «Σουρούπωμα», «Μιά πισταλούδα», «Δραπέτης», «Ἡ Κινεζούλα», «Ὁ Σπουργίτης», «Μηδὲν εἰς τὸ πηλίκον».

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : Χρυσόπτερον Ἀετὸν (μαθαίνω πῶς οἱ ἐκθέσεις σου στὸ σχολεῖον προκαλοῦν τοὺς ἐπαίνους καὶ τὸν θαυμασμό τοῦ καθηγητοῦ σου, γιατί λοιπόν δὲν δοκιμάζεις νὰ γράφῃς τίποτα καὶ γιὰ τὴ Σελίδα ;) Νησιωτοπούλαν (Ὁδὴν ἔστειλα χαίρω πού σου ἀρέσουν τόσο τὰ μυθιστορήματά μου κι' εὐχαριστῶ πού φροντίζεις γιὰ τὴ διδασκαλίαν μου πὲς στὴν ἐξαδάκλῃ σου πῶς τὴν περιμένω). Μέλλοντα Ναύαρχον (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκριναν χάρηκα γιὰ δλ' αὐτὰ πού μοῦ γράφεις. Τὰ Μ. Μυστικὰ στέλνονται σὲ ἀνοικτὸ φάκελλο ὡς χειρόγραφα.) Γέλλω (ἔστειλα 16ο φυλλάδιον ὠραία, εὐό ;) Ἐθνικὸν Ἰδεώδες (τώρα δὲ ἔλαβα καὶ τὸ δεύτερον γράμμα σου καὶ σοῦ ἔστειλα λυσόχαρτο πολλὰς φορὰς ἐξήγησα γιατί ἡ ἀπονομή τοῦ βραβείου ἄδυσον γίνεται διὰ κλήρου μεταξὺ τῶν Ἰσοτίμων) Φοῖβον (τὸ «Ἀθρόο Βραδέιο» ἔχει καταργηθῆ τὸ ἀντικατέστης ἐν μέρεϊ τὸ Πένταθλο ποῖο ποιήμα σου ; μπορῶ νὰ θυμῶμαι ἀπέξω ;) Νόρμαν (ἓνα τετράδιον Μ. Μυστικῶν, συμπληρωμένο, γιατί μοῦ τὸ ἔστειλες ;) Ἐλληνοπούλαν (θεκτὴς καλῶς νὰ ἔλθῃς) Νεράϊδα τοῦ Γαλοῦ (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκριναν ἔστειλα καὶ Ὁδηγὸ χαίρω πού σου ἀρέσαν τὰ μυθιστορήματά μου γράφῃς μου) Κατεπανόπουλο (ἡ ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς δὲν λογαριάζεται γιὰ ἐξοπάτημα πάντως εὐχαριστῶ τὴν καλὴν μου Ρ. Α.) Πειραιώτικον (θεκτὴς ὠραῖες καὶ οἱ Μ. Εἰκόνες ; τὰλλα γράμματά σου ἔμειναν γιὰ τὸ ἐρχόμενο) Βασίλισσαν τῶν Ρόδων (εὐχαριστῶ τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μετὰ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ ἀλλὰ καὶ ν' ἀπορριφθῇ, τί πειράζει ; θὰ στείλῃς ἄλλο.) Ἀνατέλλοντα Ἡλιον, Ἰσπότην τῆς Ρόδου κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Μαΐου ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 291ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων. Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τοῦτον δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Ἰουλίου.

303. Δεξιόγραφος

Κάποιο τοῦ ὀρίζοντα σημείον, Μὰ μετὰ τὸ ἄρθρον τοῦ μαζί, Τὸ βρισκεις στὴς ἐφημερίδες — Περιεργὸ — κάθε πρωί.

Ἀσπρὸ Κουνελάκι

304. Στοιχειόγραφος — Μεταγραμματισμός

Τῆς Ἑλλάδος πόλις εἶμαι
Καὶ στὴ Στερεά της κεῖμαι.
Τὸνα πόδι μου τὸ βγάζεις,
Τάλλο μόνο μοῦ τὰλλάξεις,
Καὶ καμμιὰ πόλη δὲν βλέπεις:
Πέννα γίνουμαι τῆς τσέπης.

Ἀσπρὸ Κουνελάκι

305. Ἀναγραμματισμός

Τὸ κεφάλι σου γεμίζω,
Τὰ μαλλιά σου σοῦ τάσπρωζω,
Σοῦ λερώνω τὸ γιαννάκι...
Μ' ἂν με ἀναγραμματίσης,
Τότε νὰ μάναξητήσης
Μέσα στὰ ἐκρηκτικά.

Ἀσπρὸ Κουνελάκι

306. Αἶνιγμα

Σὲ πατοῦν καὶ σὲ πονεῖ
Φοβερὰ τὸ ἀρσενικὸ μου.
Ἄνθος κρέμει πρὸς τὸ λευκὸ,
Ὁμμορφο, τὸ θηλυκὸ μου.

Ἀσπρὸ Κουνελάκι

307. Ἀσπὴρ

*	*	*
*	*	*
*	*	*
*	*	*
*	*	*
*	*	*
*	*	*
*	*	*

Νάνικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νάναγινώσκονται : ὀριζοντίως μέρος πλησίον θαλάσσης, καθέτως χώρα τῆς Γαλλίας, διαγωνίως πτηνὸν καὶ ἐργαλεῖον (ἡ ὀπλον).

Κατακτητής

308. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8	= Ἀρχαία πόλις.
2 1 7 8	= Ποίημα.
3 2 5	= Θεά.
4 2 3 5 8	= Εἰς τὸν νικητὴν.
5 6 7 3 4 7 8	= Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
6 5 4 7 8	= Κάνει θαύματα.
7 3 6 7 8	= Διὰ τὰ πλοῖα.
8 5 6 7 8	= Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Κατακτητής

309—313. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἀνεύνα γραμματισμοὶ ἄλλαι τόσαι λέξεις :

κουκί, σάπια, μάνα, χάδι, στάζω.

(Καὶ αἱ εὐρεθισόμεναι λέξεις πρέπει νὰ εἶναι τῆς δημοτικῆς).

Ἀσπρὸς Γλάρος

314—318. Πτερωτὸν Γράμμα

Πᾶσαι αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἐν γράμμα κοινόν — τὸ πτερωτόν, — τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρῶτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν κ.ο.κ. :

Μέγα θαλάσσιον ζῶον — Κάνει ἐκρήξεις — Ἀσθένεια βαρεῖα — Ἄνθος τοῦ ἀγροῦ — Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἀσπρὸς Γλάρος

319. Φωνηεντόλιπον

μικρ.-** — λυγρὸς
Ἀσπρὸς Γλάρος

320. Γεῖφος

α	α	τεβ	τεβ
α	ε	ρ	ῆν
α	α	τεβ	τεβ

Κατακτητής

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 11

118. Φασιανὸς (φα, ς, Ἰανός). — 119. Πήγασος (πῖ, γᾶ, σός). — 120. Φόρος — Φάρος. — 121.

Α Λ Β Α Ν Ι Α 122. ΚΑΜΗΛΟΣ
Κ Ι Μ Ω Ν (Ἀκάμας, Μῆλος,
ἦλος, λάκκος, ὀλ-
κός, Σάμος). — 123.
Ε Σ Ω 127. Διὰ τοῦ Ο :
Ν Η Σ Σ Α ὄραμα, σκόρος, δο-
κός, ὄρος, ὄριον.

— 128. ΕΛΑΦΟΣ — ΠΑΛΑΜΗ — ΙΚΑΡΟΣ
(ἘΠίκουρος, ΛΑΚωνία, ἈΛΑσκα,
ΦΑΡάκ, ὈΜΟνοια, ΣΗΣτός). — 129-133.
Παναμάς, Καναδάς, Παλαμάς, Σατανάς,
Βαρραβάς. — 134. Ἦσο συνεπής (ἐς ο
σὺν ἐπ' εἰς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 321]

Ἀδολάφ, ἔλαβα κι' ἀμέσως ἀνταπέ-
δωσα. Δὲν λάβατε λοιπόν ; Γράψτε
ἂν θέλετε στὴν γνωστὴν σας Διεύθυνση.
Σικιά

[Μ' — 322]

Περιμένω ἀπὸ δλους-ες ἀπάντησιν στὸ
Προμηθεῖον γιὰ ἀνάδειξιν ὠραιότερου
ψευδώνυμου χρονιάς. Ἀλλαγὴ : ἀντὶ 5 φη-
φίζετε 8. Ἐθνικὸν Ἰδεώδες

[Μ' — 323]

Κυπριώτικον Μενεξεδάκι, μετὰ αἰώνια
μαδρα γιὰ τὰ κατ'ήντησιν ἡ...
Μίς Σάρω.

Βασίλισσα τῶν Δουλουδιῶν

[Μ' — 324]

Πιπίνε, πῶς πάει τὸ βάλς Σοπέν ; Τὸ
ἔμαθες ἐπιτέλους ; Δοῦκα Ἰορκέζο,
πολὺ ὠραία τὰ κατὰφρες, βλέπω, μετὰ
μαλλιά. Βασίλισσα τῶν Δουλουδιῶν

[Μ' — 325]

Μικρὴ Πριγκίπισσα, Ρεξεντά, Τσάρε,
Βοναπάρτη, Αἰγαιοπελαγιτή, Διστ,
Γερομωραττή, ἀλληλογραφεῖς ;

Στοιχειωμένο Γεφύρι

[Μ' — 326]

Εὐχαριστῶ τὰ Διαπλάσσοπουλα πού
ἐμοῦστεῖλαν εὐχὰς στὴ γιορτὴ μου.
ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΗΑ

[Μ' — 327]

Τσάρε, μετὰ συγχωρεῖτε. Πίστις Πατρίς,
διεύθυνσι δὲν γράφετε.
ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΗΑ

[Μ' — 328]

Σὰν Κεφαλλοντίνης δέχομαι νὰ γίνω κι'
ἐγὼ μέλος στὸ Σύλλογον Αἰνός. Ποῖος
ὁ σκοπός ; Χιονισμένος Αἶνος

[Μ' — 329]

Ερση, ἡ λιτέρις πῶς πάει ; προσθεῖς ;
Εμῆπως χρειάζεσαι βοήθην ;
Στοιχειωμένο Δάσος

[Μ' — 330]

Βοναπάρτη, Κόκκινη Γατούλα, Κορφια-
τοπούλα, ἀλληλογραφεῖς ; Γράφας
πρῶτοι : Κάτια Σπυριδιώτη, Μυτιληνή
77, Ἀθῆναι. — Βασίλισσα τῶν Ρόδων

[Μ' — 331]

Σκυριανόπουλο, Ταυρομάχε, σὰς εὐ-
σχομαι νὰ εἰσθε τρισολβιοπανευτυχέ-
στατοι. Τσάρε

[Μ' — 332]

Στὴν ἀγαπητὴν μας πρόεδρον Σ. ΓΕΦΥΡΙ
σευχόμεθα χρόνια πολλὰ γιὰ τὴν γιορ-
τὴ τῆς. ΑΣΤΑΛΗΠΤΕΣ ΣΚΙΕΣ

[Μ' — 333]

Ἀρχίζω τὴ διαπλαστικὴ... σταδιοδρομίαν
μου στέλλοντας χαιρετισμὰς σ' ὅλο
τὸν Διαπλαστικόν. Ἀλληλογραφῶ φιλο-
σοφικο-φιλολογικὰ κι' ἀνταλλάσσω Μ. Μυ-
στικά μετὰ δλους-ες. Δ/σις Σόνια Σεργίου
Poste — Restante Πάτρας.

Ναὶ Ντοῦζε

[Μ' — 334]

Λίγους χαιρετισμοὺς στὴν ἀγαπημένην
μου φίλην Τάβ-Ση. Ναὶ Ντοῦζε

[Μ' — 335]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΕ, γιατί βιάζεσαι νὰ
βάλῃς μακρὰ παντελόνια ; Δὲν εἶναι
ἡ ἡλικία σου, μπέμνη μου ! ; Ζουζούνη

[Μ' — 336]

ΝΗΡΕΑ, ΜΟΡΦΕΑ, χρόνια πολλά !

ΑΓΙΕ

[Μ' — 337]

(Μ-308) — (Μ-308) — (Μ-308)

(Μ-308) — (Μ-308) — (Μ-308).